

Proloog

De ekster ging op het raamkozijn zitten en tuurde door het glas alsof hij naar zijn favoriete televisieprogramma keek. De vogel had zijn voortdurende zoektocht naar kevers, vliegen, rupsen, spinnen en wormen (en daar dan een taart van, mmm...) even gestaakt. Op dit moment wilde hij alleen maar naar de jongen kijken.

De ekster had geen idee waarom hij naar de jongen wilde kijken. Hij wist alleen dat het heel belangrijk was dat hij het deed. Daarom bleef de bemoeizuchtige vogel op het raamkozijn zitten en hield hij zijn glanzende zwarte ogen op de jongen gericht.

TUNDE IS TWAALF!

Het was Tundes twaalfde verjaardag. Hij gaf een feestje, iets kleins met een paar vrienden. Hij had er veel zin in en had nog geen idee, geen flauw vermoeden of vaag voor gevoel dat het zou eindigen met een grote, verpletterende, beestachtige KNOKPARTIJ.

Een paar dingen die je over Tunde moet weten voordat we verdergaan: Tunde was geadopteerd.

Hij had geen idee wie zijn echte ouders waren of waarom ze hem hadden afgestaan. En het kon hem ook niet zoveel schelen.

Nou ja... dat is wat Tunde tegen zijn vrienden zei. De waarheid was dat zijn gevoelens over de adoptie **BUIGZAMER** en *kronkeliger* waren dan een elastiekje in een magnetron.

Tundes adoptievader en -moeder heetten Ron en Ruth Wilkinson en Tunde was heel erg blij met hen. Ze waren best cool.

Om te beginnen leken ze op hem. Ze waren donker, hun ouders kwamen uit de Cariben, maar zelf waren ze geboren

in Groot-Brittannië. Het waren hardwerkende, intelligente mensen die zielsveel van hem hielden. Tundes moeder, Ruth, was lang, had een afrokapsel dat ze in een reusachtige knot droeg (zo groot dat hij vanaf de maan te zien was, zei zijn vader altijd) en had een prachtige, donkere huid. Ze werkte in een laboratorium dat **De Basis** heette en waar ze hele dagen naar schermen zat te staren in een poging haar computers met elkaar te laten praten. Dat was tenminste hoe ze haar werk uitlegde aan Tunde.

Ron Wilkinson was kleiner dan zijn vrouw. Hij had zwart krullend haar, waarvan het meeste op zijn hoofd zat, maar het **GROEIDE** ook uit zijn oren en piepte uit de hals van zijn shirt. Hij grapte vaak dat hij half bobtail was, omdat die honden ook zoveel haar hadden. Ron werkte ook bij De Basis, en dat was waar Ruth en hij elkaar hadden leren kennen. Het was Rons werk om groenten, fruit, noten, bessen en zaden door middel van de wetenschap groter, sterker, voedzamer en lekkerder te maken.

Hij hield van zijn werk en nam soms enorm grote etenswaren mee naar huis waarmee hij had geëxperimenteerd. Een pompoen die hij door het raam naar binnen had getakeld, een gigantische bosbes die in de tuin moest blijven liggen, een pratende zalm die een tijdje in de badkuip had rondgezwommen.

Tunde was nog nooit in De Basis geweest, maar was er wel heel vaak langsgelopen. De hele buurt kende het. Alle laboratoria en proefterreinen van De Basis werden omringd

door muren, hekken en prikkeldraad, net als het geldpakhuis van Dagobert Duck.

Tunde werd veel gepest – op school, in de bus, zelfs als hij in het park speelde. Het ging dan voornamelijk om zijn huidskleur, en dat was de reden dat zijn vader en moeder hem vertelden over belangrijke, succesvolle mensen – uitvinders, ontdekkingsreizigers, sporters, dokters, verpleegkundigen, wetenschappers en muzikanten – die er precies zo uitzagen als hij.

Als iemand hem uitschold, moest hij van hen denken aan:

- Benjamin Banneker, een uitvinder die een klok had gemaakt die veertig jaar lang perfect gelijkliep.
- Muhammad Ali, die drie keer achter elkaar wereldkampioen boksen bij de zwaargewichten was geworden.
- Dr. Martin Luther King jr., die tijdens demonstraties waterkanonnen en politiehonden had getrotseerd om mensen die er net zo uitzagen als Tunde vrijheid te geven.
- En... Garrett Morgan, de man die het verkeerslicht had uitgevonden.

Tunde dacht aan hen allemaal, maar vond het toch moeilijk om niet te gaan huilen als hij werd gepest door ruziezoekers die minder hersencellen hadden dan een aardappel.

Dat je de naam en successen van een bokser kent, wil nog niet zeggen dat je de grootste pestkop van jouw klas kunt verslaan (op Tundes school was dat Quinn Patterson). Het

betekent alleen maar dat je een goed geheugen hebt.

Hoe Tunde ook probeerde dat aan zijn vader uit te leggen, Ron zei steeds weer: 'Jongen, er komt een tijd dat je voor je rechten moet opkomen. Soms kun je een pestkop alleen maar op zijn nummer zetten door hem één harde tik op zijn snufferd te geven. Dat zal hem een lesje leren.'

Dan giechelde zijn vader als een gestoorde wetenschapper, wees hij op zijn neus, **PLETTE** hij hem en riep hij: 'Oink oink!'

Tunde wilde niemand een tik op zijn snufferd geven, deels omdat hij niet van geweld hield en deels omdat hij niet in de problemen wilde komen. Toch stelde hij het advies op prijs.

Soms probeerde zijn vader hem op te vrolijken met een heel flauwe grap. Als Tunde bijvoorbeeld verdrietig was, krabde Ron op zijn hoofd, hees hij zijn broek op en zei hij:

Klop, klop.

Wie is daar?

Kandie.

Kandie wie?

Kandie deur open, want ik moet nodig plassen!

En zo kende hij nog meer grapjes; een paar van Rons favorieten waren:

Waarom vliegen vogels in de winter naar het zuiden?

Omdat ze niet kunnen lopen.

Of:

Wat zegt een smurf als hij tegen een boom botst?

O nee, alweer een blauwe plek!

Tunde vond ze nooit zo grappig als zijn vader, maar hij vond het wel leuk om zijn vader te zien brullen van het lachen.

Tunde had het gewoon erg getroffen met zijn vader en moeder. Als je Quinn Patterson en zijn stinkende maten wegdacht, was zijn leven best goed.

Toch kreeg hij af en toe **KRONKELIGE, draaijerige elastiek-in-een-magnetron-gevoelens** als hij eraan dacht dat hij geadopteerd was en dan moest hij die gevoelens wegduwen. Maar goed, het was dus Tundes twaalfde verjaardag, en het feest dat in een enorme knokpartij zou eindigen, zou zelfs Muhammad Ali eer aandoen.

De feestdag begon zonnig. Tundes moeder had zich **ENORM** uitgesloofd met bakken, frituren, stomen en snijden. Zoals gewoonlijk was er **VEEL TE VEEL** eten en de kookkunsten van Tundes moeder kennende, zou er ook veel niet te eten zijn.

Tunde had zijn beste vrienden van school uitgenodigd: Kylie Collins, Jiah Patel en Nev Carter. Drie gasten maar. Even goed duwen en ze pasten allemaal in een schoenendoos.

Kylie Collins croste rond in een rolstoel, kon perfect mikken met pijl-en-boog en haar moeder was relatietherapeut. Kylie zei vaak dingen die ze haar moeder tijdens haar werk

had horen zeggen, zoals: 'Je moet niet alleen zeggen hoe je je voelt; laat het zien!'

En: 'Het toppunt van idiotie is elke keer hetzelfde doen en dan een ander resultaat verwachten.'

En, het beste van allemaal: 'Als je wilt vechten, doe het dan productief!'

Jiah Patel, die erg praktisch was ingesteld, was vooral **hilarisch**. 'Geniaal. Dus als ik word aangevallen door zombie-maniakken, moet ik Disney World nabouwen van Lego? Want dat is pas productief!'

Jiah was een beetje een nerd en een kei in wiskunde. Het interesseerde haar niet wat anderen van haar vonden... behalve als het haar ouders waren. In hun ogen was school één groot, bloeddorstig, grenzeloos strijdtoneel en als je je er niet in mengde, kon je onmogelijk winnen.

Jiah droeg een bril, had alle stripboeken die bestaan gelezen, draafde soms een beetje door en was de aardigste persoon die ze kenden. Daarom durfden Kylie en Tunde af en toe tegen haar te zeggen dat ze haar mond moest houden.

En dan was er nog de **EREGAST**, de Coolste Gozer van de school (misschien zelfs van het hele universum!) wat Tunde betrof: Nev Carter!

Nev was zo fit als een hoentje; een hoentje dat drie keer per dag traint en in het weekend aan yoga doet. Ze waren nog niet zo lang vrienden, maar het was meteen dikke mik geweest. Tunde had vurig gehoopt dat Nev op zijn feestje zou komen. Hij wilde niet de enige jongen zijn. Dat zou **VET**

RAAR zijn. Het zou Tunde het toppunt van raar hebben gemaakt. Hij huiverde bij de gedachte.

Tunde hielp zijn ouders om al het eten op de klaptafel naast de keukendeur te zetten en ging toen vol spanning zitten wachten tot de gasten kwamen.

Kylie kwam als eerste. Haar taxi kwam met piepende remmen tot stilstand voor het tuinhok, en nadat ze de chauffeur had verteld dat hij voortaan niet meer zo hard moest rijden, sjeesde ze de voortuin in.

'Wow! Tunde, jullie voortuin is **gigantisch!** In die moestuin zouden twee Boeing 747's naast elkaar kunnen staan, ik maak geen grapje!' Ze had geen ongelijk. De Wilkinsons hadden een flink gazon, een boomgaard met fruitbomen en een keurig nette moestuin. De tuin, die heel slim was ingericht, was het gevolg van de nieuwe obsessie van Tundes vader: tuinieren.

Het was allemaal begonnen toen hij **alweer** geen promotie kreeg. De mensen aan de top hechtten niet zoveel belang aan supergrote, supersmaakvolle groenten en vruchten.

Ron zei tegen iedereen dat hij het niet erg vond om opnieuw gepasseerd te worden, hoewel zijn gezicht iets anders vertelde, en niet lang daarna was hij fanatiek gaan tuinieren.

Het afgelopen jaar had Ron bijna al zijn vrije tijd besteed aan maaien, knippen, snoeien, inkorten, planten, verfijnen, harken, schoffelen, composteren en zaaien.

De tuin was altijd een wildernis geweest; ontdekkings-

reizigers zouden het al hebben opgegeven bij het tuinhok. Tunde had zijn moeder wel een miljoen keer horen zeggen: 'Tja, ik zou best de was buiten willen ophangen, maar dan heb ik een plattegrond en een kapmes nodig om bij de waslijn te komen.' Of ze zei zoiets als: 'Ron, ik ga naar bed en voor de verandering neem ik eens niet de trap. Ik klim gewoon langs die tientallen meters aan klimop die door de muren naar binnen groeit...'

Dus toen Ron als een malle orde begon aan te brengen in de tuin, was Ruth blij. In het begin. Na een tijdje werd het een beetje... te veel van het goede. Tunde en zijn moeder hoopten dat zijn vader eindelijk zijn promotie bij De Basis zou krijgen. Dan zou hij misschien de heg niet meer met een nagelschaartje snoeien.

Nu **zoefde** Kylie op en neer over de keurig aangelegde paden en riep ze: 'Joh, heeft je vader dit soms met een grote liniaal gedaan?' Nev en Jiah arriveerden ook, met cadeaus.

Hoewel dit zijn twaalfde verjaardag was, een leeftijd waarop veel kinderen kinderachtige dingen als sinterklaas en de paashaas de rug toekeerden, was Tunde gek op cadeaus! Hij trok het plakband stuk met zijn tanden, om zijn buit zo snel mogelijk te kunnen zien.

Van Nev kreeg hij een shirt van Manchester City. Tunde knipperde een heleboel keren met zijn ogen en keek ernaar. Hij was supporter van Liverpool FC, dat wist Nev toch? Ze hadden hartstikke vaak over voetbal gepraat. Hij knipperde nog een paar keer, omdat hij niet wist wat hij moest zeggen.

Als hij Superman was, zou dit shirt kryptoniet zijn. Hij was sprakeloos en bleef verbluft staan.

Nev begon hard te lachen. 'Gast, ik weet dat je voor Liverpool bent, maar nu weet je tenminste hoe echte klasse eruitziet!'

Hij probeerde het shirt over Tundes hoofd te trekken. 'Neeeee!' schreeuwde Tunde en hij *bukte* en **DOOK** om weg te komen van het verraderlijke shirt.

Nev lachte. 'Loop je nou weg? Dan wil je dit zeker ook niet?'

En vanachter zijn rug toverde hij een **ENORME** chocoladesinaasappel tevoorschijn. Tunde stond paf. Hij was dol op chocoladesinaasappels, en deze was groter dan zijn hele hoofd. Natuurlijk zou Nev het coolste cadeau geven. Tundes gezicht werd een grote glimlach.

'Nu mijn cadeau,' zei Jiah, die trots een pakje op de klap-tafel liet vallen. Tunde kneep er een paar keer in om te zien of hij kon raden wat het was; het voelde zacht. Uiteindelijk rukte hij ongeduldig het papier eraf en verschenen er meerdere paren kleurige sokken. Saai! Hij probeerde te glimlachen, maar kwam niet verder dan één mondhoek. Hij zei: 'Dank je, Jiah! Sokken! Fijn!'

Jiah rolde met haar ogen. 'Je moet beter kijken!'

Toen Tunde dat deed, zag hij dat er op de sokken wiskundige problemen waren geborduurd. Op het etiket stond: WISKUNDESOKKEN.

Tunde onderdrukte een geschrokken kreet. Waarom zou iemand dit een goed idee vinden? Hij zag al voor zich hoe

hij, voordat hij 's avonds in bed kroop, zijn schoenen uittrok en zijn voeten, gehuld in complexe sommen, tevoorschijn zouden komen. Hij schudde zijn hoofd om het beeld kwijt te raken. Misschien kon hij ze onder zijn matras verstoppertot... het einde der tijden.

'Dank je, mooi,' zei hij terwijl hij zijn best deed oprecht te klinken.

Jiah lachte tevreden.

'Ik wist dat je er blij mee zou zijn,' zei ze bescheiden.

Inwendig slaakte hij een zucht van opluchting: dit optreden zou hem vast en zeker een filmprijs opleveren, zoals een Oscar, of nog zo'n reusachtige chocoladesinaasappel. Wiskundesokken? **JAKKES.**

Ten slotte overhandigde Kylie hem een envelop waar een muziekbon van twee tientjes in bleek te zitten.

'Dank je, Kylie,' zei Tunde. 'Hier heb ik echt wat aan.' Hij luisterde graag naar muziek. Nev leerde hem alles over grime, drill, house, hiphop, hiphouse, trap – zo'n beetje alles waar zijn ouders geen bal van zouden begrijpen.

Tunde keek naar zijn kleine groepje vrienden en zijn hart maakte een sprongetje van geluk. Ze waren geweldig. Het had eeuwen geduurd voor ze elkaar hadden gevonden.

Voordat hij hen had leren kennen, had hij zijn uiterste best gedaan om vrienden te maken op school, maar hij had jammerlijk gefaald. Hij leek gewoon nergens bij te passen.

Zijn haakneus maakte hem anders dan andere kinderen van kleur, en door zijn gitzwarte huid en krullende haar

wilden veel van de witte kinderen (en er waren op zijn school vooral witte kinderen) niet met hem omgaan. Hij voelde zich als een steentje in iemands schoen. Ongewenst, irritant en lastig om mee rond te lopen.

Maar een jaar geleden had Tunde zijn gelijken gevonden. Hij en Kylie hadden op een ochtend allebei moeten lachen om de harige neusgaten van hun klassenleraar (één haar stak wel een halve meter uit! Als hij nieste, zou het ding volgens Kylie het geluid maken van een klappende zweep!). Ze hadden allebei op hun kop gekregen. Steeds als ze elkaar die ochtend hadden aangekeken, waren ze weer in de lach geschoten.

In de pauze had Kylie Tunde voorgesteld aan Jiah (die hem meteen twee stripboeken gaf, drie moppen vertelde en hem liet weten dat hij vier van de wiskundeopgaven van die dag fout had). Vanaf dat moment hielpen ze elkaar als de anderen modder, verf en de inhoud van hun lunchtrommels naar hen gooiden.

Laten we eerlijk zijn: school is de hel als je afwijkt, en als je er toevallig zo uitziet als Tunde, is het waarschijnlijk nog erger. Dan word je omringd door vijanden of pestkoppen of allebei.

Daarover gesproken, hierbij presenteren we:

BEWIJSSTUK A: Quinn Patterson. Een van zeven broers, allemaal even gemeen. Hij stond er op school om bekend dat hij geen jongen was die je in een donker steegje wilde tegenkomen. Eén donker steegje had zelfs een online-

